

[Ivar Nørgaard]

føler, at de må dobbelt-dække sig ved også at have direkte kontakt med EF-landene.

Europarådet er ved sin bredde, omfattende 21 lande, det organ, der er det mest repræsentative for Vesteuropa, og på 2 områder har Europarådet bedre muligheder end andre organer for at gøre en særlig indsats. Det drejer sig om det kulturelle samarbejde mellem Østeuropa og Vesteuropa, og det drejer sig om at træffe beslutninger om miljøpolitiske foranstaltninger, som skal dække flere lande i Europa, altså både EF-lande og EFTA-lande, og her har vi heldigvis kunnet se gode konkrete resultater i den seneste tid.

Men det kan jo ikke nægtes, at det er EF, der i stigende grad nu optræder som Vesteuropas talerør, når Europa i global sammenhæng skal tale med én stemme. EPS er jo blevet en succes, som den øvrige verden har vist respekt, mens Europarådet tegner svage konturer i global sammenhæng.

På det udenrigspolitiske område bør der, hvor det er muligt, gennemføres en mere vidtgående koordinering mellem EPS og Europarådet. Herved vil man også opnå at inddrage en række af de lande, som faktisk gerne ville deltage i EPS-samarbejdet, men nu er udelukket fra det som følge af Den Europæiske Fælles Akt, hvori det fastslås, at udelukkende EF-medlemmer kan deltage i EPS-samarbejdet.

På det kulturelle område og i spørgsmålet om menneskerettigheder, herunder bekæmpelse af terrorisme og narkosmugling, bør der også etableres et tættere samarbejde og gennemføres en dybere arbejdsdeling mellem EF og Europarådet, så man undgår dobbeltarbejde og ressourcespildende konkurrence.

Den danske regering og Folketinget – og Folketinget kan især gøre det igennem markedsudvalget – må gøre en særlig indsats for at sikre denne koordination og sikre, at der bliver gennemført en dybtgående arbejdsdeling.

Ser man på EFs projekt om »borgernes Europa«, vil man konstatere, at en række af de punkter, der er opstillet i dette projekt for »borgernes Europa«, er de samme opgaver, som varetages af Europarådet, og på en række felter også de samme emner, som Colombokommissionen har fremhævet at man især bør tage sig af i Europarådet. Så her er der altså tale om dobbeltarbejde og dermed også ressourcespild, og der er tale om en uheldig

tendens til, at de tolv lande optræder som Vesteuropas repræsentant på områder, hvor det var langt mere naturligt, at det var Europarådet, der gjorde det, fordi disse områder dækkes af Europarådet. Derfor er det uheldigt, at man udfolder så stærke bestræbelser i EF for at gøre det til et specielt EF-anliggende.

Dér er det en særlig dansk opgave både for regeringen og for os her i Folketinget, at vi bestandig fastslår, at de opgaver, der tilhører Europarådet og hidtil også har været omfattet af det med glimrende resultater, fortsat bliver behandlet dér, fordi det dækker alle de vesteuropæiske lande og ikke kun de tolv EF-lande.

Hvis man skal gøre Europarådet mere slagkraftigt – og det bør man efter min opfattelse gøre – må ressourcerne anvendes mere udadvendt. I stedet for at bruge midlerne til kæmpedynger af interne arbejds-papirer, som ikke når længere ud end til medlemmernes adresser og ministeriernes arkiver, bør man anvende betydelig flere midler og ressourcer til det udadvendte arbejde over for borgerne i de enkelte medlemslande, så de ved, hvad man står for i Europarådet.

Til sidst skal jeg nævne, at arbejdet i Nordisk Råd, som ministeren jo var inde på, specielt med skabelsen af et nordisk enhedsmarked er noget, man er nødt til at opprioritere, hvis man vil fastholde, at det nordiske samarbejde fortsat skal have denne store vægt i dansk deltagelse i det europæiske samarbejde via Norden, for hvis man ikke gør det, vil man kunne risikere, at dette arbejde vil blive dirigeret af EFs enhedsmarkedsbestræbelser.

Til allersidst skal jeg for at illustrere enigheden her i folketingssalen på vegne af Socialdemokratiet, de Konservative, Venstre, SF, de Radikale, CD og Kristeligt Folkeparti fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet Folketinget tager udenrigsministerens besvarelse til efterretning og opfordrer regeringen til at fortsætte sine bestræbelser for at skabe en klar arbejdsdeling mellem Europarådet og EF og for at øge samarbejdet mellem de to organer,

går Tinget over til næste sag på dagsordenen.«